

laten. Hij sleurt de meisjes lachend aan z'n benen en middel mee en begroet me met uitgestoken hand. Hij heeft meer wallen en grijze haren dan de laatste keer dat ik hem zag. "Nemen jullie je eigen koffertjes mee naar binnen, dames?" vraagt hij aan de kinderen.

Met de resterende bagage volg ik ze naar de ruime hal waar ik de spullen op de grond zet en daarna, via de keuken, naar de tuin. De geur van versgebakken broodjes opsnuivend, overzie ik het door bloembakken omgeven terras waar oma Sandra bezig is met het dekken van de tafel. Ik voel een onbedaarlijke honger opkomen. Sandra bekijkt me van top tot teen voordat ze mij, de tante van haar kleinkinderen, begroet. Haar oordeel over mijn uiterlijk voorkomen, ik heb mijn witte, linnen broek slechts met de Franse slag gestreken, zal ongetwijfeld niet al te positief zijn, maar het kan me niets schelen. De vrouw is een perfectionist in hart en nieren, ikzelf kijk niet zo nauw. Ik bied aan haar te helpen.

Als we aan tafel zitten voor de lunch, informeert Peter naar Marco, de vader van de kinderen, mijn zes jaar oudere broer: "Gaaf het een beetje beter met hem?"

De meisjes doen allebei tegelijk een graai in de mand met broodjes.

"Het gaat wel redelijk, al mist hij Mathilde nog heel erg. Ik denk dat het binnenkort wel weer beter met hem gaat," antwoord ik. Met de kinderen erbij lijkt het me verstandig hoopvol te klinken.

"We missen haar allemaal," zegt Peter. Het gezicht van Sandra verstrakt.

"Mama is nu toch in de hemel?" zegt Nicky, mijn over een paar dagen zes jaar oud wordende nichtje, van de één naar de ander kijkend.

"Ja, kind, ze is heel gelukkig daar." Sandra laat haar handen over de verwaai-de haren van het meisje gaan.

Francis, mijn oudste nichtje van negen, plukt met een ernstig gezicht wat aan haar broodje en steekt een klein stukje in haar mond. Haar vrolijkheid is verdwenen. Het gaat niet goed met haar vader sinds de dood van haar moeder. Daarvóór was de band met haar vader erg goed. Ze zag hem niet vaak, maar ik weet dat hij op zondag haar en Nicky altijd mee naar buiten nam. Een enkele keer ben ik mee geweest. De kinderen mochten dan allebei bij hem op de fiets. Nicky achterop in het zitje, Francis op de stang. Ze kwamen altijd wel een speeltuintje tegen waar ze mochten spelen of ze picknickten aan de oever van de rivier. Soms namen ze een bal mee en hadden de grootste lol met de spelle-

tjes die hun vader dan verzon. Ook had hij altijd wat lekkers bij zich, meegenomen van de supermarkt waar hij werkt als afdelingschef. Dat was hun geheim. Hun moeder mocht niets weten van de ongezonde koekjes en snoepjes. Soms had hun vader zelfs tompoezen. Francis zei dat ze die het allerlekkerst vond. Maar sinds haar moeder er niet meer is, is er geen uitje meer geweest, heeft ze me een keer in tranen verteld. Ze heeft haar vader niet eens meer zien lachen.

Na de lunch stelt Peter voor om met een zak schillen naar de kinderboerderij te lopen. De kinderen juichen. Tot mijn opluchting lijkt Francis weer te zijn opgeklaard. "Loop je ook mee?" vraagt Peter aan mij.

De dieren verdringen elkaar, springen met hun voorpoten tegen het hek aan en kruipen over elkaar heen en onder elkaar door om zo dicht mogelijk bij de zak in de buurt te komen.

Als Francis en Nicky op de schommels zitten in het naastgelegen speeltuintje en wij op een bankje plaats hebben genomen, vraagt Peter of ik echt denk dat er verbetering komt bij Marco.

"Als ik eerlijk ben, begin ik daaraan te twijfelen. Het lijkt wel of hij zijn verdriet koestert. En dat gaat ten koste van de kinderen."

"Het spijt me echt dat te horen, Judith, en ik ben blij dat jij mijn kleinkinderen zo goed opvangt. Het doet me zo'n pijn dat ze niet alleen hun moeder kwijt zijn, maar ook een beetje hun vader. Het zou fijn zijn geweest als ze er met z'n drieën mee konden omgaan en door konden gaan met hun leven, als gezin."

Ik herinner me de dag van Mathildes dood als de dag van gisteren. Het was op een zaterdagochtend. Ik lag nog te slapen, want als ik vrij ben, slaap ik graag wat uit. Toen het geluid van mijn rinkelende telefoon eindelijk tot me doordrong, liep ik er mopperend op af. Wie haalde het nou in zijn hoofd om me in het weekend al zo vroeg te bellen? Nadat ik had opgenomen, hoorde ik alleen maar iemand heel hard en onregelmatig ademhalen. Niet wetend wie ik aan de lijn had en vermoedend dat iemand met te veel drank op een verkeerd nummer had gedraaid, had ik bijna weer neergelegd, maar een stem kreunde net op tijd: "Je moet komen, zus, je moet nú komen."

Ik herkende ternauwernood Marco's stem. Voordat ik kon reageren had hij alweer neergelegd, dus hees ik me in mijn kleren en rende de straten door naar zijn huis. De schok die ik voelde toen ik in zijn straat aankwam, voel ik nog

steeds iedere keer als ik eraan terugdenk. Ik was totaal niet voorbereid op wat ik toen zag: een zwarte lijkwagen, toekijkende buurtbewoners met ernstige gezichten, het was niet te bevatten. Een heel andere werkelijkheid drong zich aan mij op. Mijn kabbelende, vanzelfsprekende leventje hield plotsklaps op te bestaan. Dit was groots. Serieus. De voordeur van het huis van mijn broer stond open. Koortsachtig vroeg ik me af om wie het ging. Ik hoopte nog dat het 'gewoon' om iemand zou gaan die toevallig bij hen op bezoek was. In ieder geval niet om Mathilde of één van de meisjes. Omdat ik zo snel mogelijk van mijn onwetendheid verlost wilde worden, vroeg ik de eerste de beste die ik tegenkwam voor wie die zwarte wagen daar stond. Een weifelend schouderophalen en een meelevende blik waren het antwoord. Met bonzend hart passeerde ik een man in zwart pak die net de deur uitkwam en trof mijn broer met zijn rug naar me toe in de woonkamer. Hij stond voorovergebogen over een soort brancard waar iemand op lag. Ik zag alleen de onderbenen en voeten, maar herkende meteen Mathilde. Alsof ik ter plekke ook was uitgetreden, zag ik mezelf op Marco toelopen en mijn hand op zijn schouder leggen met een zachte druk, bedoeld om hem om te draaien en troostend te kunnen omhelzen. Maar de schouder bood weerstand en zijn houding veranderde niet. Hij leek wel versteend. Ik had geen idee wat ik moest doen, hoe ik moest bewegen of wat ik moest denken. Ik stond daar maar gewoon te staan, half achter Marco. We waren een bevroren beeld in een kamer waar verder steeds meer bedrijvigheid kwam. Pas toen ik, geen idee na hoeveel tijd, het vertrouwde gezicht van mijn vader zag, voelde de situatie weer als hanteerbaar. Ik had nog nooit in mijn leven iets meegemaakt om dramatisch over te doen en had geen idee wat ik aan mezelf had. Mijn vaders aanwezigheid stelde me een soort van gerust. Na de begrafenis begon ik me te richten op mijn nichtjes die zonder enige vorm van waarschuwing halfwees waren geworden en nam als vanzelfsprekend een deel van de zorg op me. In die zorg verstopte ik, en verstop ik nog steeds, mijn eigen verdriet om Mathilde en overschreeuw ik het stemmetje in mijn hoofd dat zegt dat ik beter dood had kunnen gaan, ik laat geen kinderen achter, zelfs geen man. Ik kan gemist worden. Me losmakend van deze gedachte die ik mezelf niet wil toestaan, maar die als een ongenode gast zijn gelegenheden om te verschijnen nooit voorbij laat gaan, richt ik me tot Peter. "Hoe gaat het nu met uw vrouw en uw andere kinderen? Kunnen die het een beetje verwerken?" vraag ik hem.